

از لبۀ پرتگاه تا سقوط

کیا کیامهر

کنفرانس ژنو ۲ در رابطه با جنگ داخلی سوریه در شهر منترو سوئیس با حضور بیش از ۴۰ کشور آغاز به کار کرد، عدم/ باز پس گرفتن دعوت از جمهوری اسلامی که خود مدعیست از بازیگران اصلی بحران سوریه است در حالی صورت می‌گیرد که کشورهایی همچون مکزیک و آفریقای جنوبی و حتی واتیکان نیز در این نشست حضور دارند. ولی مهمتر از حضور یا عدم حضور ایران، شرکت روسیه بعنوان یکی از طرفین دعوا که از مهمترین حامیان بشار اسد نیز بشمار میرود در این نشست بوده است و این در حالیست که پیش شرط شرکت در این کنفرانس، پذیرش توافقات در نشست "ژنو ۱" منجمله برکناری بشار اسد از رهبری سوریه میباشد. بر این اساس روسیه با پذیرش و شرکت در نشست "ژنو ۲" در حقیقت پذیرفته است که بشار اسد از قدرت برکنار و نیروی دیگری از اپوزیسیون و و یا حتی بخشی از حاکمیت فعلی، سرنوشت آینده سوریه ویران شده را در دست گیرد. جمهوری اسلامی اما حاضر به پذیرش مفاد "ژنو ۱" نشد و شرط برکناری اسد از حاکمیت را نپذیرفت و به همین دلیل به این کنفرانس نیز دعوت نگردید. اینکه بیش از ۴۰ کشور به این کنفرانس دعوت شده‌اند که حتی بعضی از آنها کوچکترین تأثیری در سرنوشت سوریه ندارند، نشانگر آن است که یک اجماع جهانی در جهت

نایب دستاوردهای ژنو ۱ و ۲ مورد نیاز است و روسیه نیز تن به این اجماع داده است. از این بعد سوریه تبدیل به ویتنامی برای جمهوری اسلامی (و ملت ایران) خواهد شد. رژیم‌هایی که اکنون ناچار است به تنهایی و بدون کمک روسیه مخارج گزاف نگهداری و لجستیکی ماندن حزب‌الله لبنان را در سوریه تأمین کند و همچنین می‌باید در نبود روسیه، به فرستادن نیروی بیشتر و تجهیزات نظامی فراوانتر بپردازد. نیازی نیست که از عالم غیب با خبر باشیم تا آینده سرزمینمان را در دستان رژیم ضد ایرانی جمهوری اسلامی پیش بینی کنیم. رژیم‌هایی که عمالش در نهایت بی شرمی و با صدای بلند نگهداری از سوریه را با ارزشتر از حفاظت از خوزستان می‌دانند. تاکنون در ۳ مورد، این رژیم، ملت و سرزمین ایران را تا ورطه نابودی و حمله نظامی کشانده است و فقط زمانی دست از فتنه‌گری برداشته، که موجودیت خودش را در خطر دیده است. اولین و مشهورترین اقدام ضد میهنی و ضد ایرانی، مربوط میشود به گروگانگیری اعضای سفارت آمریکا که ۴۴۴ روز به طول انجامید و در حقیقت با گروگان گرفتن چند آمریکایی، ملت ایران را به گروگان دادند و از این رهگذر جهان را علیه یک ملت و یک فرهنگ بسیج کردند و زمانی دست از این راهزنی برداشتند که با تهدید رونالد ریگان و احتمال حمله نظامی و در نتیجه برافتادن رژیم مواجه شدند و در فرایندی شتابزده در الجزایر و بر اساس قراردادی که هنوز ایرانیان ابعاد آنرا نمیدانند، گروگانها را آزاد کردند. دومین دام این رژیم برای ملت درد کشیده ایران، جنگ ناخواسته با عراق بود که همه‌ی شواهد نشانگر آن است که رژیم با توهم "صدور انقلاب" در آن کشور فتنه‌انگیزی آغاز نمود و این جنگ ناخواسته و ضد میهنی را ۸ سال ادامه داد تا شیرازه‌های اقتصادی و انسانی ایران از هم پاشیده شود و پس از ۸ سال فقط زمانی که "موجودیت خود" را در خطر دید، دوباره در فرایندی که هنوز هم ابعاد آن برای ملت ایران روشن نشده و بر اساس قطعنامه‌ی ۵۹۸ این جنگ خانمانسوز را پایان داد و از این رهگذر نزدیک به یک میلیون تن کشته و زخمی شدند و هنوز بخشهایی از کشورمان از تبعات آن رنج می‌برند. سومین دام گشاده این رژیم پیش پای ملت ایران، پرداختن به مساله هسته‌ای و غنی‌سازی اورانیوم بود که باز ۷۵ میلیون ایرانی را در ورطه تحریم‌های نابود کننده قرار داد و امروز میبینیم از وحشت قیامی مردمی و ترس از فروپاشی رژیم، دوباره در ژنو به پای میز تسلیم نشسته و تعهدهایی را پذیرفت که نه ملت و نه حتی آن دسته از جانیان و بانیان این رژیم که خود را نمایندگان مجلس اسلامی می‌دانند نیز از تعهدات و ایران فروشی این تسلیم‌نامه آگاهی ندارند و ظاهراً میزان و عمق این قرار و مدارها و پیمان‌نامه‌های پشت پرده، آنقدر عمیق و گسترده است که رژیم رسماً اعلام می‌کند که مفاد این تسلیم‌نامه سری است و قابل اعلام عمومی نمیباشد. و حالا و در شرایطی که هیچ توانی برای ملت نمانده، معضل سوریه می‌رود تا ملت و سرزمینمان را به سقوط در پرتگاهی عمیق فرو برد، با عقب نشینی روسیه از موضع حفظ بشار اسد، اینبار باز ملت ایران است که باید چوب حضور ناخواسته خود را در درگیری نامربوط به منافع میهنی بخورد، هر تصمیمی که در ژنو ۲ برای سوریه گرفته شود، یک تصمیم جهانی است و پای آنرا هم روسیه و هم بخش بزرگی از جهان امضا خواهند کرد و از هم اکنون مشخص است که در این گرداب ویرانگر، جمهوری اسلامی و در حقیقت ملت ایران به تنهایی اسیر خواهد شد و میتواند پیامدهای آن حتی وحشتناک‌تر از دامهای پیشین باشد، تاکنون با حضور این رژیم و سکوت ما، چندین بار تا مرز سقوط پیش رفته ایم، معلوم نیست کدام بحران ما را به سقوط همیشگی خواهد کشاند.

پاینده ایران

کیا کیامر

۲۷ ژانویه ۲۰۱۴